ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρᾶνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

σφυγμὸς εἶναι τακτικός, ἡ θερμότης φυσικὴ καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ.

Ἐπρόκειτο νὰ συγχαρῶ τὸν δόκτορα, ὅτε ὁ κόμης ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Σεῖς ἀκόμη ἐδῶ! Εἶπε στὸ γιατρό Εἶμαι λοιπὸν ἀρρωστος;

— Δὲν εἶσθε πειά, δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Ρώκ. Εἴχατε ὅμως ἀρρωστήσει, καὶ ἀρκετὰ ἄσχημα...

Τήστιγμὴ αὐτὴ εἰσῆλθεν ἡ κόμησσα Μάρθα. Ἐφαίνετο πολὺ καταβεβλημένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν συγκίνησι. Τὰ μάτια της ἔδειχναν ὅτι εἶχε κλάψει πρὸ ὀλίγου.

Μόλις τὴν εἶδεν ὁ κόμης τῆς εἶπε:

— Καὶ σὺ ξαγρύπνησες! Ὦ ἀγαπητή μου!

— Εἶσθε πολὺ κουρασμένη καὶ θ' ἀρρωστήσετε καὶ σεῖς, τῆς εἶπε ἐπίσης ὁ κ. Ρώκ.

— Γιατρέ μου, ὑποχρεώσατέ την νὰ προφυλαχθῇ πρὸς χάριν μας ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦμε, φώναξεν ὁ κόμης.

Ὁ Ρὼκ τῆς ἔκαμε μερικὰς φιλικὰς συστάσεις καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς στερήσω τὸν κ. Κάρολον γιὰ λίγες ὧρες;

— Ἀ! Ρώκ, Ρώκ, αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό, ἐφώναξεν ὁ κόμης.

— Θέλετε νὰ μιλήσουμε; εἶπα στὸν γιατρό. Δὲν τὸ ἀναβάλουμε γι' ἄλλοτε;

— Ὄχι Κάρολε. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε σπουδαίους λόγους ν' ἀρνῆσθε, εἶπεν ὁ γιατρός.

— Εἶμαι στὰς διαταγάς σας. καλέ μου δόκτωρ, τοῦ ἀπήντησα.

— Ἔ, λοιπόν, πηγαίνουμε. Ἀλλωστε ἡ παρουσία μας ἐδῶ δὲν εἶναι ἀναγκαία Ὁ κόμης μπορεῖ νὰ σηκωθῇ σὲ λίγο, χωρὶς ὅμως νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Μιλάει ὁ ἰατρὸς καὶ ὀφείλετε ὅλοι νὰ τὸν ὑπακούετε!

Ἐχαιρετήσαμε κατόπιν τὸν κόμητα καὶ τὴν Μάρθαν καὶ προχωροῦσαμε πρὸς τὴν αὐλὴ ὅτε ἀντικρύσαμε τὸν Ἰωσὴφ συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην μὲ στολή.

— Τὸ παιδὶ αὐτὸ θέλει νὰ σᾶς δώσῃ ἰδιοχείρως μιὰ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν κρατεῖ, γιὰ σᾶς, μοῦ εἶπεν ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ρὼκ ἀπεσύρθη ὀλίγα βήματα.

Πῆρα τὸ γράμμα, τὸ ἄνοιξα, ἐδιάβασα καὶ μὲ πεῖσμα τὸ ἔσχισα ἀμέσως.

— Πολὺ καλά, εἶπα στὸν ὑπηρέτη, ὁ ὁποῖος μὲ κύτταζε περίεργα, θ' ἀπαντήσω στὴ κυρία σου ἀργότερα.

— Πῆρα κατόπιν τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ προχωρήσαμε ἀπομακρυνόμενοι τοῦ μεγάρου τοῦ Σαὶν Ρεμύ.

— Μήπως σᾶς συμβαίνει κανένα κακό; μὲ ρώτησεν ὁ γιατρός.

— Ὄχι, δόκτωρ, ἀπήντησα.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀπὸ τὴ Μαριάννα.

Μοῦ ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα:

«... Τί γίνεσθε ἀγαπητέ μου φίλε; Οἱ νέοι σου φίλοι δὲν σοῦ ἀφήνουν καιρὸ νὰ θυμηθῇς τοὺς παλαιούς; Πολλὰ λόγια λένε ἐδῶ καὶ θ' ἀρχίσω νὰ τὰ πιστεύω.

«Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ ἡσυχάσετε μιὰ ψυχὴ ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀφωσιωμένη σὲ σᾶς...

»Σᾶς ἀναμένω Μαριάννα»

Δὲν τὴν ἀγαποῦσα ὅλλὰ σεβόμοιια τὴν ὄμμορφιά της καὶ τὸνἔρωτά της.

Ἡ καρδιά μου ὅμως εἶχε δοθῇ πειὰ στὴν Μάρθα.

Τὴν ἐλάτρευα καὶ ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ περνοῦσε μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφα γι' αὐτή.....

Ἐφθάσαμε τέλος στὸ σπουδαστήριο τοῦ κ. Ρώκ. Ἐνῶ μοῦ ἐξηγοῦσε τὰ περίεργα τοῦ μουσείου του, πρόσεξα πὼς τὸ μυαλό του ἦτον ἀφῃρημένο σ' ἄλλες σκέψεις.

Ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γεῦμα κι' ἐκαθήσαμε στὸ τραπέζι.

Ὁ κ. Ρώκ ἄρχισε νὰ μοῦ ὁμιλῇ γιὰ τοὺς φίλους μας, τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσα.

— Ἐφοβήθηκα κ. Κάρολε μὴ σᾶς κακοφανῇ ποὺ σᾶς ἔφερα ἐδῶ, μοῦ εἶπε τέλος. Ἤθελα νὰ συνομιλήσουμε ἰδιαιτέρως, χωρὶς νὰ εἶναι παρὼν ὁ κ. κόμης ἢ ἡ κ. κόμησσα. Γνωρίζω τὸν κόμητα Σαὶν Ρεμὺ πρὸ τριάντα χρόνων καὶ μ' ἔχει κατακτήσει ἡ εὐγενής καὶ εἰλικοινὴς του καρδιά...

Τὰ εἶπεν αὐτὰ καὶ τὸν κατέλαβε συγκίνησις.

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ Κάρολε, συνέχισε πρὸς ὁ κόμης μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν προτιμῶ περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή μου. Εἶχα περίπου τὴν ἡλικία σας καὶ οὔτε τὸ χρῆμα συλλογιζόμουνα οὔτε τὸν κόσμον ἀγαποῦσα. Ἤμουν εὐαίσθητος καὶ ἡ νεότης μου μὲ ὁδηγοῦσε εἰς διαφόρους ἰδιοτροπίας καὶ ἱπποτισμούς. Εἶχα σχέσεις τότε μὲ κάποιον Βέλγον ὁ ὁποῖος διηύθυνε ἕνα ἐργοστάσιον μεταξουργίας στὸ Παρίσι. Τὸ ὄνομά του δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει Δὲν τὸ ἐλησμόνησα, ἀλλ' αἰσθάνομαι μεγάλην ἀηδίαν καὶ νὰ τὸ προφέρω...

Ἔκλινα τὸ κεφάλι μου καὶ ἄκουγα προσεκτικά.

— Μιὰ μέρα ὁ Βέλγος αὐτὸς μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν διευκολύνω στὴς ἐμπορικές του ἐπιχειρήσεις, μὴ ἀρνούμενος πρὸς τοῦτο καὶ τὴν ὑπογραφή μου. Τὸν εἶχα σὰν ἀδελφὸ καὶ δὲν τοῦ τὴν ἀρνήθηκα. Τί εἶχα νὰ φοβηθῶ; Δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν γιὰ τὴν τιμιότητά του. Οἱ περισσότεροι ἔμποροι ὑποφέρουν ἀρκετὲς στενοχώριες, μοῦ ἔλεγεν. Ἡ ὑπογραφή σου θὰ μὲ σώσῃ. Θὰ ἐξοικονομήσω 60 χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται ἀμέσως. Ἤμουν ἰατρὸς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Πελατεία δὲν εἶχα ἀρκετὴ καὶ τὸ πορτοφόλι μου ἦτο συχνὰ ἀδειανό. Ἐν τούτοις ὑπέγραψα μερικὰ γραμμάτια, καὶ τὸν διηυκόλυνα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως αὐτῆς δὲν τὸν εἶδα πλέον τὸν ἄθλιον!...

... Ἀ! ἀγαπημένε μου, μόνον ποὺ συλλογίζωμαι αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Καὶ μὲ πιάνει ρῖγος. Ζήτησα τὴν ἑπομένη τὸν χρεώστη μου σπίτι του. Τὸ σπίτι του ὅμως ἦταν κλεισμένο καὶ ὁ Βέλγος εἶχε φύγει ἀφήνοντας ὑπέρογκον ἔλλειμμα! Μοῦ τὸ εἶπαν πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ πιστέψω ὅτι ἔφυγε. Βέβαιος πειὰ ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου.

Δὲν εἶχα οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε φίλους. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐπίστευα στὴ φιλία Δὲν ἤξερα κανένα γνὰ νὰ μοῦ φανῇ ὠφέλιμος στὴ τραγικὴ ἐκείνη θέσι.

Βρισκόμουνα χωρὶς πεντάρα. Πουλοῦσα τὰ βιβλία μου καὶ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ συντηροῦμαι!... Ἀπελπισία μὲ εἶχε κυριεύσει. Μὲ αὐτὴ τὴν ἀγωνία πέρασα ὅλη τὴ νύχτα. Δώδεκα μόνον ὧρες μ' ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῶν γραμματίων καὶ προέβλεπα τὴν καταστροφὴν τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν μποροῦσα ν' ἀποφύγω. Ἀποφάσισα νὰ πεθάνω! Κανένα δὲν εἶχα στὸν κόσμο καὶ ὁ θάνατός μου δὲν θὰ ἐνδιέφερε κανένα, οὔτε κανενὸς τὰ δάκρυα θὰ ἐκινοῦσε. Δὲν ἐλυπόμουνα τὸν κόσμο καθόλου γιατὶ ὑπῆρξε γιὰ μένα κακός Καταφρονοῦσα τὸν κόσμο καὶ τὸν ἔβλεπα μὲ ψυχρότητα. Ἡ αὐτοκτονία θὰ μὲ ἔσωζε...

... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην φίλε ποὺ σοῦ διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὰ τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ πλησιάζω πρὸς τὸ τέλος καὶ θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μὲ ἀκοῦς...

... Ἔγραψα λοιπὸν τὰ τελευταῖα μου λόγια τὰ ἄφησα σὲ μέρος ποὺ νὰ φαίνωνται, ἐπειδὴ εἶχα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δείξω ὅτι μόνο στὴ τιμὴ ἐθυσίαζα τὴ ζωή μου, καὶ πῆρα τὸ ὅπλο στὸ χέρι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβλεπα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ πτωχό μου σπουδαστήριον ἐχτύπησαν ἔξαφνα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου. Πῆγα νὰ δῶ ποιος εἶναι μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι, δεχόμουνα γιὰ τελευταία φορὰ ἐπίσκεψιν. Ὁ ἀντικόμης Σαὶν Ρεμὺ (τότε ἦτο ἀντικόμης) μπῆκε γελαστός. Τὸν ἐγνώριζα πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ τὸν ἐφανταζόμουν κοινὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους.

— Τί γίνεσθε; μὲ ρώτησε, δὲν φαίνεσθε πουθενά.

— Ἐργάζομαι πολύ, ἀπήντησα ταραγμένος.

Ὁ ἀντικόμης ἐπρόσεξε τὸ πρόσωπό μου μὲ ἐνδιαφέρον,μὲ εἶδε χλωμό, ἀντίκρυσε τὸ ὅπλον.

— Ὡραῖο ὅπλο, εἶπε, ἔχω μεγάλην ἀδυναμίαν σ' αὐτά.

— Προσέξατε γιατ' εἶναι γεμᾶτο, τοῦ εἶπα.

Μὲ ἐκύτταξε κατάματα καὶ μοῦ εἶπε,

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς ἀνόητε; Δὲν ξέρετε πὼς σᾶς ἐκτιμῶ τόσο. Ἀσφαλῶς τὸ ἀγνοεῖτε. Εὐτυχῶς ὅμως μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία σήμερα νὰ γνωρισθοῦμε καλλίτερα.

— Τί ἐννοεῖτε; τὸν ρώτησα.

— Τί ἐννοῶ; Ἰδού... Ἀντὶ νὰ σκοτωθῆτε θὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῆτε τὰ πάντα. Ἐμπρός!..

Πῆρα τὰ χέρια του στὰ δικά μου καὶ ἐνῶ τὰ δάκρυά μου κυλοῦσαν ἐπάνω σ' αὐτά, τοῦ διηγήθηκα τὴ δυστυχία μου πῶς συνέβη.

— Θὰ σᾶς δώσω λοιπὸν ἐγὼ ἀπόψε τὸ ἓν τρίτον τῶν χρημάτων τῶν γραμματίων, 20 χιλιάδες φράγκων δηλαδή, θὰ πληρώσετε, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα θὰ ἔχετε καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

— Ὦ! ἐφώναξα, μὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε γίνομαι εὐτυχισμένος! Σκεφθεῖτε ὅμως κ. ἀντικόμη ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο ποτὲ νὰ σᾶς πληρώσω τὸ μεγάλο αὐτὸ ποσόν...

Ὁ κόμης ἐμειδίασε.

(ἀκολουθεῖ)